

РЕШЕНИЕ

№ 468

гр. Варна, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело № 20213110109761 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 341 и след. от ГПК.

Производството е образувано по предявен от Д. Д. М. и СТ. Д. М. против Н. ХР. Г. и Г. СЛ. Г. конститутивен *иск с правно основание по чл. 69, ал. 1 от Закона за наследството /ЗН/ за съдебна делба* на следните недвижими имоти:

- **НИВА с площ от 4600 кв. м.**, шеста категория, в м-ст „Д. ч.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседни: *, *, *, * и *;
- **НИВА с площ от 4500 кв. м.**, пета категория, в м-ст „Л.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседни: *, *, *, * и *;
- **НИВА с площ от 2000 кв. м.**, пета категория, в м-ст „Т. к.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседни: *, *, *, *, * и *;
- **ИЗОСТАВЕНА НИВА с площ от 999 кв. м.**, девета категория, в м-ст „Ю.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседни: *, *, * и *;

- **НИВА с площ от 7888 кв. м.**, четвърта категория, в м-ст „Ч. п.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съсед: *, *, *, * и *;
- **НИВА с площ от 5000 кв. м.**, трета категория, в м-ст „К.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съсед: *, *, *, * и * **при квоти по ¼ /една четвърт/ ид. ч. за всеки един от съделителите.**

Ищците претендират спрямо Н.Г. и присъждане на обезщетение в тяхна полза за лишаване от ползите на процесните ниви в размер на по 10.00 лева на декар за всяка стопанска година за периода от 2016 г. до завеждане на делото – 01.07.2021 г., за това че ответницата е получавала през инвокирания период цялото арендно плащане по повод обработването на делбените ниви.

Обективизирано е искане и за отмяна на издадения в полза на Н.Г. констативен нотариален акт № *, *на основание чл. 537, ал. 2 от ГПК.*

В исковата молба ищците твърдят, че страните са съсобственици на гореописаните недвижими имоти при посочените квоти на следните придобивни основания:

Поддържа се, че с Решение № А-02 от 24.09.1999 г. на ОСЗГ-с. А., на Г.Г. П., приживе, е възстановено правото на собственост върху шестте земеделски имота, находящи се в землището на *. С протокол № А-03 от 04.10.1999 г. на ОСЗГ-с. А. Г. П. е бил въведен във владение на тези шест поземлени имота. Към настоящия момент имотите били включени в кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед РД-18-186/24.01.2018 г. на ИД на АГКК и съставляват гореописаните недвижими имоти.

На 24.04.2003 г. Г. П. е починал, като е оставил за наследници страните в делбеното производството, притежаващи равни квоти от ¼.

Въпреки наследствения характер на делбените имоти ответницата Н. ХР. Г. /преживялата съпруга на С. Г. Г. - син на общия наследодател Г. П./ се е снабдила с констативен нотариален акт за собственост на гореописаните ниви на основание десетгодишно давностно владение. Твърди се, че за този акт ищците разбрали случайно през м.май 2021 г. Сочи се, че ответницата Н.Г. не е изключителен собственик на възстановените наследствени имоти в землището на с. А., доколкото тя не е владяла тези земи за себе си, не е отблъсквала владението на останалите наследници по закон на общия наследодател Г. П., както и не е манифестирала пред тях намерението си за своене на тези имоти. Ищците твърдят, че дори не са знаели за арендуването на тези имоти. Излага се, че ответницата Н.Г. е ползвала делбените имоти скрито, което обуславя невъзможността същите да бъдат придобити в изключителна собственост от последната на основание давностно владение. Твърди се, че констативният нотариален акт за собственост материализира привидни права в полза на Н.Г., поради което същият следва да бъде отменен.

По същество се моли съдът да допусне до делба гореописаните ниви между съделителите при равни квоти, а именно по ¼ ид. ч. в полза на всеки един.

В срока по чл. 131 от ГПК ответницата Н. ХР. Г. оспорва предявения иск за делба. Твърди, че тя е изключителен собственик на процесните ниви на основание десетгодишно давностно владение, за който правнорелевантен факт е съставен и констативен нотариален акт, което обуславя отхвърлянето на иска за делба поради липса на съсобственост между страните в производството.

Не оспорва, че е съпруга на С. Г. Г. – син на общия наследодател Г. П.; не оспорва, че от брака им със С., се е родил Г. СЛ. Г..

Твърди, че не познава ишците, които са деца на дъщерята на общия наследодател Г. П., а именно К. Г. М., доколкото Г. П. се бил отрекъл от дъщеря си. К. М. никога не е ходила да види баща си Г. П. или брат си С. Г.. Поддържа се, че ишците също никога не са ходили да видят дядо си Г. П.. Оспорва твърденията на ишците, че е владяла скрито имотите, доколкото твърди, че е разбрала за съществуването им едва с исковата молба.

Твърди, че е започнала да владее имотите още през м.10.2001 г., като от тази дата до сега през всичките тези години упражнява фактическа власт с намерение за своене необезпокоявано, непрекъснато и несмуцавано. В началото обработвала нивите сама, като е наемала нужната техника за сеитба, обработка и жътва, а след това започнала да ги отдава под аренда чрез сключване на договори за всяка стопанска година и да получава рента. Твърди се, че общият наследодател Г. П. е изразил волята си да остави процесните ниви само на ответницата Н.Г. пред съпруга на ответницата С. Г. и сина ѝ Г.Г., които се били съгласили и никога не са я възпрепятствали в упражняването на владението върху имотите.

Ответницата Н.Г. инвокира възражение за придобиване на имотите въз основа на законосъобразно десетгодишно давностно владение *по arg. от чл. 79 от ЗС*.

Твърди, също така че нито ишците, нито техния пряк наследодател К. Г. М. са приели наследството оставено след смъртта на общия им наследодател Г. П., с оглед на което същите не притежават качеството наследници и не могат да претендират за получаване на дял от наследствената маса.

По същество моли съда да отхвърли предявения иск за съдебна делба и присъждане на обезщетение за лишаване от ползите на нивите, доколкото тя е изключителен собственик на делбените имоти.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът Г. СЛ. Г. оспорва предявените искове за съдебна делба и присъждане на обезщетение, доколкото твърди, че изключителен собственик на процесните ниви е Н.Г..

Евентуално поддържа, че делбата следва да бъде допусната само между него и Н.Г., тъй като ишците не са приели наследството, оставено след смъртта на общия наследодател Г. П..

Ответникът не оспорва, че Г. П. му е дядо по бащина линия. Твърди, че още приживе през м.10.2001 г. в знак на благодарност Г. П. е дарил процесните ниви на Н.Г., като за това си решение е съобщил на цялото семейство, като ответникът Г.Г. и неговия баща С. Г. се съгласили с волята му. От този момент ответницата Н.Г. е осъществявала владение върху процесните ниви, като това владение вече 20 години е било необезпокоявано, непрекъснато, несмуцавано и явно. Твърди се, че всички в А. знаели, че Н.Г. е собственик на тези ниви. Сочи се, че Н.Г. в началото е обработвала нивите сама, но сега предвид напредналата ѝ възраст ги е отдавала под аренда. Поддържа, че не познава нито леля си К. Г. М., нито ишците. Последните никога не са идвали в дома на общия наследодател, не са ги търсили и не са се интересували от тях.

В хода на откритото съдебно заседание ишците, редовно призовани, не се явяват и не се представляват. С молба от 26.01.2022 г. оспорват отговорите на ответниците и поддържат исковата молба.

Ответниците, редовно призовани за същото съдебно заседание, явяват се лично и чрез адв. Р.М. поддържат отговорите на исковата молба и оспорват предявения иск за съдебна делба.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани в исковата молба и отговорите и като взе предвид, събрания и

приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

От ангажираното решение № А-02 от 24.09.1999 г. /л. 7/ е видно, че процесните ниви, находящи се в с. А., общ. А., обл. В., са възстановени на Г.Г. П., което е в унисон и с представените скици по делото от л. 13 до л. 24. Последният е установил фактическа власт върху делбените имоти, което се констатира по несъмнен начин от протокол № А-03 от 04.10.1999 г. за въвод във владение на имоти в землището на село А. /л. 9/.

Г.Г. П. е починал на 24.04.2003 г., което юридическо събитие се установява по несъмнен начин от приобщеното удостоверение за наследници /л. 10/. Негови наследници по закон са К. Г. М. – дъщеря, която е починала на 29.10.2010 г. и С. Г. Г. – син, който е починал на 01.09.2019 г.

От горесцитираното удостоверение за наследници и удостоверението за наследници на К. Г. М. /л. 12/ се установява по несъмнен начин по делото, че ишците са преки наследници на дъщерята на Г. П. в качеството им на нейни деца, а ответниците – на сина му, като Г.Г. е дете на последния, а Н.Г. е преживялата съпруга на С., видно и от приобщения препис от удостоверението за граждански брак /л. 60/.

От представения нотариален акт за собственост на недвижим имот № * /л. 25/ се констатира, че ответницата Н.Г. е призната за изключителен собственик на делбените имоти на основание давностно владение, като нотариалният акт е съставен въз основа на постановление от 2021 г., издадено от нотариуса по обстоятелствена проверка, извършена по нотариално дело № * по описа за 2021 г. на същия нотариус.

По делото са ангажирани и гласни доказателства, депозиранни чрез разпита на водените от ответната страна свидетели.

В показанията си свид. Н. Т. сочи, че от 1968 г. живее в с. А., като познава Г. и Д. П.и. Свидетелката е била много близка със сем. П.и. Ответницата и нейният съпруг С. първоначално живеели в гр. Б., но след като дядо Г. е получил инсулт се преместили да живеят при възрастните родители на С. в с. А., като Н. е напуснала работа. Свид. Т. сочи, че процесните ниви са възстановени на дядо Г. след разпадането на ТКЗС-то. Имотите били обработвани от Н. и С.. Никога не е виждала друг човек да обработва нивите. Свид. Т. сочи, че не познава дъщерята на Г. и Д. П.и, като същата е напуснала с. А. преди много години и нито се интересувала от родителите си, нито е идвала в с. А. след това. Всички грижи за дядо Г. и баба Д. полагала Н., доколкото впоследствие и С. се разболял. Н. е ходила и обработвала нивите. Дядо Г. приживе многократно е казвал на свид. Т., че ще даде нивите на Н., защото тя е била по-оправна от С., тя е ходила да се занимава с всичко, търсила трактористи да орат нивите, да ги обработят и т. н. След като С. се разболял, Н. е нямала възможност да обработва нивите лично и ги е дала на кооперация. Свид. Т. не си спомня с точност, но сочи че нивите на дядо Г. са в местностите „Ю.“, „К.“, „Л.“, „Д. ч.“, но не е сигурна. От показанията на свид. Т. се констатира още, че друг освен Н. не се е явявал в процесните ниви, които се обработват от същата от близо 20 години. С. и ответникът Г. са нямали нищо против нивите да са на Н., доколкото такава е била волята на дядо Г..

В показанията си свид. Е. Х. сочи, че познава Н. от 1973 г., като със С. са били съученици. След като се разболял дядо Г., Н. и С. се преместили да живеят в с. А., а преди това били в гр. Б.. Н. напуснала работата си в „Д.“ през 2001 г., за да полага грижи за дядо Г., което е в унисон и с приобщения препис от трудовата книжка на Н. /л. 78/. Преди да почине през 2003 г. дядо Г., доколкото е бил изключително доволен от полаганите грижи от Н. е обещал да и дари нивите, които му били възстановени с обща площ от около 25 дка. През 2001 г. дядо Г. е казал, че оставя нивите на Н. в знак на благодарност, за това че ответницата се грижела много добре за него, като нито синът ѝ /ответникът Г./, нито съпругът ѝ /С./ били против решението на дядо Г.. От 2001 г. до смъртта на дядо Г. за

нивите се грижела единствено Н.. В началото търсела машини за оран. Свид. М. сочи, че е виждала Н. с мотиката в нивата, находяща се в м-ст „К.“, която била голяма – с площ от 5 дка. След време като се появили кооперациите започнала да ги арендува, доколкото и С. се разболял. Свид. М. сочи, че три от нивите били около язовира, една по пътя за С. - в м-ст „Ю.“, друга в м-ст „Д. ч.“, която била по пътя за П. к. и една в м-ст „К.“ – по пътя за гр. В.. Не е виждала някой друг освен Н. да стопанисва нивите, която била подпомагана от С., но след като се разболял, Н. сама се справяла с тях. Свид. М. сочи в показанията си още, че никой не е предявявал никакви претенции към процесните ниви. От 2001 г. единствено Н. обработвала нивите. Не е чувала дядо Г. да е имал други деца освен С..

В показанията си свид. Г. К. сочи, че познава ответниците от преди 40 години. Свидетелката била от с. А. и всяка събота и неделя ходила там при своята баба и дядо по бащина линия. Познавала освен ответниците и дядо Г. и баба Д.. Свид. К. не познавала К. М.. Последната никога не е ходила в с. А.. Не познавала и ищите и последните също никога не са ходили в с. А. при дядо Г.. Свид. К. всяка седмица е ходила на гости в дома на сем. П.и, като сочи в показанията си, че дядо Г. преди да почине през 2001 г. ѝ споменал, че ще остави възстановените му през 1999 г. ниви с обща площ от около 25 дка на ответницата Н., която е напуснала работа поради неговото заболяване, от благодарност, тъй като я имала за своя дъщеря и е бил доволен от грижите, които тя полагала за него. По-голяма част от нивите били около язовира. Ответницата Н. в началото е обработвала нивите сама като е наемала агротехника и хора – сеела царевица, пшеница и други култури, тъй като имала животни, които да гледат – кокошки, прасе, овце, агнета и т. н. След като се разболял С., Н. е започнала да отдава нивите под наем/под аренда. Никой не е предявявал претенции по отношение на оставените ѝ от дядо Г. ниви, включително и С. и ответника Г.. Всички в с. А. знаели, че това са нивите на ответницата Н..

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните **правни изводи**:

На първо място следва да се отбележи, че най-ранният момент за предявяване на претенциите по сметки е първото открито съдебно заседание след допускане на делбата - арг. от чл. 346 от ГПК. Т.е. претенцията на ищите за присъждане на обезщетение в тяхна полза за лишаване от ползите на процесните ниви в размер на по 10.00 лева на декар за всяка стопанска година за периода от 2016 г. до завеждане на делото – 01.07.2021 г., не е предмет на първата фаза на делбеното производство и няма да се обсъжда от съда по същество.

За да бъде уважен предявеният конститутивен иск за съдебна делба на наследството оставено от общия наследодател Г. П., ищите следва да установят по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване, че е налице съсобственост между страните по делото, учредена въз основа на наследяване върху гореописаните недвижими имоти, при твърдените квоти за всеки един.

В тежест на ответницата Н.Г. е да установи по несъмнен начин в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на всички елементи от обективната и субективна страна на фактическия състав на давностното владение – периода от време, през който е упражнявала фактическа власт върху процесните ниви лично или чрез друго явно, спокойно, постоянно, непрекъснато, с намерение за своене.

Не се спори по делото, а и от представеното решение на поземлена комисия е видно, че делбените имоти са възстановени в патримониума на Г. П. през 1999 г. по реда на ЗСПЗЗ, като последният е въведен и във владението на същите.

По несъмнен начин се констатира по делото, че наследството на Г. П. е открито през 2003 г. със смъртта му. От ангажираните удостоверения за наследници се установи, че страните по делото са законните наследници на Г. П..

Видно обаче от приобщения констативен нотариален акт, ответницата Н.Г. е призната за изключителен собственик на процесните ниви. Нотариалният акт, с който се признава право на собственост върху недвижим имот по реда на чл. 587, ал. 2 от ГПК, не се ползва с материална доказателствена сила по чл. 179, ал. 1 от ГПК относно констатацията на нотариуса за принадлежността на правото на собственост, тъй като такава е присъща на официалните свидетелстващи документи за факти – арг. от ТР № 11/2012 г. на ОСГК на ВКС. Представения нотариален акт се ползва с обвързваща съда и третите лица легитимиращо действие за принадлежността на правото на собственост. Правният извод на нотариуса за съществуването на това право се счита за верен до доказване на противното с влязло в сила решение. За да отпадне легитимиращото действие на акта е необходимо да се докаже, че титулярът не е бил или е престанал да бъде собственик. Това оспорване не се развива по правилата на чл. 193 ГПК, тъй като не касае истинността на документа нотариален акт, а съществуването на удостовереното с него право. Предвид посоченото по-горе обвързващо и легитимиращо действие на нотариалното удостоверяване на правото на собственост, то оспорващата страна, която не разполага с документ за собственост, носи тежестта да докаже несъществуването на признатото от нотариуса право.

В настоящия случай от ищцовата страна не са ангажирани никакви доказателства, опровергаващи констатациите на нотариуса досежно реализиралото се в обективната действителност придобивно основание, а именно изтеклата в полза на ответницата Н.Г. 10 годишна придобивна давност. Напротив, разпитаните в хода на съдебното дирене пред настоящия съдебен състав свидетели потвърждават констатациите на нотариуса. Нормата на чл. 79 от ЗС регламентира фактическия състав на придобивната давност при недобросъвестно и добросъвестно владение, включващ като елементи изтичането на определен в закона период от време и владение по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗС в хипотезата на чл. 79, ал. 1 от ЗС и допълнително добросъвестност и юридическо основание в хипотезата на чл. 79, ал. 2 от ЗС. Правната последица – придобиване на вещното право – е нормативно свързана само с тези юридически факти. Това обаче не означава, че правната последица – придобиване на правото на собственост или на друго вещно право – настъпва автоматично с изтичане на установения в закона срок, т. е. да има действие *ex lege*. Фактическият състав на владението съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗС включва както обективния елемент на упражнявана фактическа власт */corpus/*, така и субективния елемент вещта да се държи като своя */animus/*. След като владението е съзнателен акт, то следва, че придобивната давност е сложен юридически факт от категорията на правомерните юридическите действия, които по определение обхващат като свой елемент наличието на представи и желания, насочени към установяването, придобиването, прехвърлянето, изменението и погасяването на права и задължения */представляващи субективния елемент от предметното им съдържание/*, както и тяхното обективизиране чрез волево изявление, насочено към сетивното му възприемане от други с цел да се разкрият тези преживявания и представи */представляващо обективния елемент от предметното им съдържание/*.

Презумпцията на чл. 69 от ЗС отчита обстоятелството, че субективният елемент на владението – намерението на владелеца да държи вещта за себе си е психически феномен, който не може да се възприеме сетивно, за разлика от обективния – упражняването на фактическата власт върху вещта. Поради това за улеснение на доказването на субективното намерение за своеене, последната се свързва със законното предположение, че владелецът държи вещта като своя, с което при спор се размества доказателствената тежест – не той трябва да доказва основанието на владението на имота за себе си, а обратно – оспорващия това негово качество трябва да установи противното, а именно, че не е владелец, а държател, т. е. владеещ имота за другиго. Това законно предположение може да намери приложение и към съсобствен имот, в който владеещия общата вещ е един от нейните съсобственици по аргумент на по – силното основание, тъй като чл. 69 ЗС визира владение на изцяло чужд имот, а не само на чужди идеални части от имот, от който владелецът също

притежава квота.

В мотивите на ТР № 1/2012 г. на ОСГК на ВКС е констатирано, че владението е фактическо състояние за разлика от същото като правомощие, включено в съдържанието на правото на собственост. Както при собствеността, така и при съсобствеността, това вещно право дава право на притежателя му да упражнява фактическа власт върху вещта, т. е. владение с разликата, че при съсобствеността тази фактическа власт се изразява в съвладение, доколкото тя се упражнява в рамките на правото на собственост на всеки един от съсобствениците, т. е. на квотата от собствеността му върху общата вещ. По отношение на чуждите идеални части от тази вещ, ако я държи изцяло, съсобственикът упражнява фактическа власт не като проява на правомощието владение на собственика, а като фактическо състояние, при което в зависимост от намерението да я държи за себе си или за друго, може да притежава качеството на владелец или държател на непритежаваните от него идеални части от съсобствения имот. В тази връзка в съобразителната част на тълкувателното решение е направена констатацията, че владение и съответно съвладение като фактическо състояние, без право на собственост, може да се упражнява от две и повече лица. При него всеки владее общата вещ заедно, без да притежава права на собственост върху нея, при което владяните идеални части от тази вещ за всеки от съвладельците, ако не са установени с някакъв акт, се презумират за равни. Намерението за съвладение трябва да е налице при установяване на фактическата власт.

Сънаследникът, който влиза във владение на наследствен имот, придобива качеството на съвладелец не поради това негово действие, а по силата на наследяването, съответно той се явява държател на идеалните части на другите сънаследници. Последните и без да държат имота са негови съвладельци като по отношение на техните идеални части, положението на този, който упражнява фактическата власт върху сънаследствения имот е аналогично на това на наемателя или заемателя за послужване на чужд имот. С това презумпцията на чл. 69 от ЗС е оборена, което не означава, че тя не е изобщо приложима в разглежданата хипотеза на възникване на съсобственост по наследяване. Ако се изхожда не от юридическото, а от фактическото основание за установяване на фактическа власт върху общата вещ, презумпцията на чл. 69 от ЗС е приложима при всички видове съсобственост, включително и тази която е резултат на наследяване.

В последната хипотеза е възможно с приживна неформална делба, постигната по съгласие между наследниците /потенциални или действителни/, съвладението при наследяването да се трансформира в самостоятелно владение на всеки от сънаследниците върху реални обекти от наследството. Такава делба – спогодба е нищожна с оглед неспазената форма за нейната валидност, но представлява фактическо основание за установяване на самостоятелно владение на всеки от съсобствениците върху отделните обекти на сънаследствения имот. За тези съсобственици – владелци презумпцията на чл. 69 ЗС няма да може да бъде оборена, въпреки общото правоприемство и съответно след изтичане на срока на придобивната давност, всеки от тях може да придобие оригинално собствеността на владения от него реален дял от наследствения имот.

В конкретния случай от показанията и на тримата свидетели, на които съдът дава вяра, доколкото са последователни, логични, вътрешно непротиворечиви, във връзка с останалата доказателствена съвкупност, депозирана от незаинтересовани от изхода на спора лица, включително и преки, се установи по несъмнен начин, че още през 2001 г. ответницата Н.Г. е установила фактическа власт изцяло върху всички ниви - предмет на иска за делба, като това е станало по изричната воля на общия наследодател Г. П., който дарил нивите на ответницата в знак на благодарност за грижите, които последната е полагала за него след разболяването му. Волята на П. не е облечена в съответната форма, каквито са законовите изисквания за приживната делба по арг. от чл. 77, ал. 2 от ЗН, което обуславя нищожността на дарственото разпореждане, но именно въз основа на него още през 2001 г. ответницата е

установила фактическа власт върху процесните ниви и започнала да ги стопанисва със съзнанието, че са нейна собственост, като прекият законен наследник на Г. П. – синът му С., не се е противопоставил на волята на своя баща.

Ето защо, съдът счита, че презумпцията по чл. 69 от ЗС, отчитайки конкретиката на настоящия казус, не е оборена, въпреки наследяването, като правопораждащ съсобствеността юридически факт. Т. е. с откриване на наследството на Г. П. през 2003 г. ответницата Н.Г. не придобила качеството съвладелец на общите ниви наред с останалите сънаследници, а продължила да упражнява фактическа власт върху всички имоти с намерение цялата съсобствена вещ да се държи от нея като собствена. Н.Г. е държала нивите на основание, което макар да е нищожно изключва владението на останалите – дарственото разпореждане на Г. П.. В тази връзка е и т. 2 и т. 3 от ППВС № 6/1974 г., чиито разяснения всъщност се преповтарят в ТР № 1/2012 г. на ОСГК на ВКС. Според тези постановки съдът следва да изхожда от презумпцията на чл. 69 от ЗС като прояви необходимата активност да изясни дали законното предположение, установено с нея, не е оборено. Така относно съсобствеността е разяснено, че е възможно един от съсобствениците като не се съобразява с правата на останалите съсобственици, да владее общата вещ изключително за себе си, при което той не се явява държател, а владеец на идеалните части на последните.

Крайният извод на съда е, че ответницата Н.Г. е изключителен собственик на процесните ниви на основание изтекла в нейна полза 10 годишна придобивна давност, доколкото считано от 2001 г. до 2011 г. е упражнявала законосъобразно владение върху процесните ниви, което се констатира по несъмнен начин от гласните доказателства, анализирани в съвкупност и поотделно. Първоначално е стопанисвала нивите лично – наемала е агротехника и хора, с чиято помощ е обработвала нивите. Сяла ги е с пшеница, царевица и други култури. След като се разболял съпругът ѝ С., е започнала да ги отдава под аренда/наем. Владението не е било прекъсвано, доколкото няма данни да е изгубвано за повече от 6 месеца. Било е постоянно – Н.Г. си е служила с нивите по всяко време още повече, че се констатира, че след разболяването на дядо Г. се преместила да живее от гр. Б. в с. А.. Било е явно – всички в селото знаели, че Н.Г. е собственик на нивите, като същата не е манифестирала своето намерение за своене спрямо ищците поради установената от гласните доказателства обективна невъзможност за това – арг. от каузалната практика на ВКС, обективизирана в Решение № 214 от 28.10.2015 г. по гр. д. № 1919/2015 г. на I г. о. и Решение № 17/01.03.2017 г. на ВКС по г. дело № 2923/2016 г. на II г. о. Обективната невъзможност е обусловена от обстоятелството, че К. М. е напуснала с. А. преди много години – още преди възстановяването на нивите и смъртта на дядо Г. и никой не знаел за нея и нейните деца-ищци, включително и Н.Г.. Местожителството им е било неизвестно за владеещия съсобственик, като нито ищците, нито техния пряк наследодател К. М. са посещавали дома на общия наследодател Г. П. след напускането на селото. Не са проявявали никакъв интерес към съсобствените ниви. Дори ответницата Н.Г. да е знаела за К. М. и нейните деца, то между същите не съществуват никакви отношения поради трайна отдалеченост във времето и разстоянието, но не заради това, че живеят в различни населени места, а заради изложената по-горе незаинтересованост. Отделно, другият съсобственик Г.Г. е знаел за волята на своя дядо и не се противопоставял на упражняваната от страна на Н.Г. фактическа власт върху възстановените ниви с намерение за тяхното своене в цялост още от 2001 г. В този смисъл е и отговорът му по чл. 131 от ГПК. Не на последно място, по делото се констатира, че владението на Н.Г. е спокойно, т. е. не е смущавано чрез отправяне на претенции досежно субективното материално право на собственост върху вещта предмет на упражняваната фактическа власт чрез предявяване на петиторни искове.

Основателността на възражението на Н.Г. за придобивна давност по чл. 79 от ЗС, обуславя отхвърлянето на иска за съдебна делба и иска за отмяна на ангажирания констативен нотариален акт, тъй като последната е изключителен собственик на процесните ниви на оригинално придобивно основание, а именно давностно владение, което изключва

съсобствеността между страните по наследяване и води до законосъобразен извод на нотариуса в нотариалното производство по чл. 587, ал. 2 от ГПК.

Доколкото материалните права по чл. 79 от ЗС са упражнени с възражение, а не с нарочен иск, то съдът не следва да се произнася с отделен диспозитив досежно титулярството на абсолютното вещно право на собственост върху процесните ниви по арг. от правилото на чл. 298, ал. 4 от ГПК, тъй като в обективните предели на СПН влизат само възраженията за право на задържане и прихващане, а в определени случаи и други възражения – напр. по чл. 30 от ЗН и чл. 76 от ЗН.

При този изход на спора на основание чл. 9 от ТДТССГПК в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна следва да се присъди държавна такса в размер от 100.00 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК в полза на ответниците следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски, чийто общ размер възлиза на 900.00 лева или по 450.00 лева в полза на всеки един – адвокатски хонорар.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Д. М., ЕГН ***** и С. Д. М., ЕГН ***** против Н. ХР. Г., ЕГН ***** и Г. СЛ. Г., ЕГН ***** конститутивен иск с правно основание по чл. 69, ал. 1 от ЗН за съдебна делба на следните недвижими имоти:

- **НИВА** с площ от 4600 кв. м., шеста категория, в м-ст „Д. ч.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседи: *, *, *, * и *;
- **НИВА** с площ от 4500 кв. м., пета категория, в м-ст „Л.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседи: *, *, *, * и *;
- **НИВА** с площ от 2000 кв. м., пета категория, в м-ст „Т. к.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседи: *, *, *, *, * и *;
- **ИЗОСТАВЕНА НИВА** с площ от 999 кв. м., девета категория, в м-ст „Ю.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседи: *, *, * и *;
- **НИВА** с площ от 7888 кв. м., четвърта категория, в м-ст „Ч. п.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за земеразделяне, при съседи: *, *, *, * и *;
- **НИВА** с площ от 5000 кв. м., трета категория, в м-ст „К.“, представляваща ПИ с идентификатор * от кадастрална карта на землището на *, трайно предназначение на територията: земеделска, идентичен на имот по предходен план № * по плана за

земеразделяне, при съседни: *, *, *, * и *, при квоти по ¼ /една четвърт/ ид. ч. за всеки един от съделителите.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. Д. М., ЕГН ***** и СТ. Д. М., ЕГН ***** против Н. ХР. Г., ЕГН ***** конститутивен иск с правно основание чл. 537, ал. 2 от ГПК за отмяна на издадения в полза на Н. ХР. Г. констативен нотариален акт № * с акт № *.

ОСЪЖДА Д. Д. М., ЕГН ***** **и** СТ. Д. М., ЕГН ***** да заплатят в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна държавна такса в размер от **100.00 лева**, на основание чл. 9 от ТДТССГПК.

ОСЪЖДА Д. Д. М., ЕГН ***** **и** СТ. Д. М., ЕГН ***** да заплатят на Н. ХР. Г., ЕГН ***** сумата в размер от **450.00 лева**, представляваща адвокатски хонорар, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА Д. Д. М., ЕГН ***** **и** СТ. Д. М., ЕГН ***** да заплатят на Г. СЛ. Г., ЕГН ***** сумата в размер от **450.00 лева**, представляваща адвокатски хонорар, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____